

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

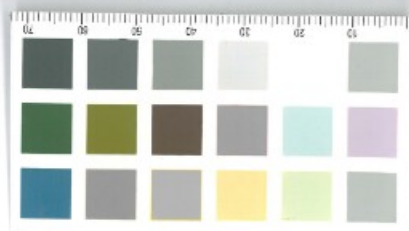
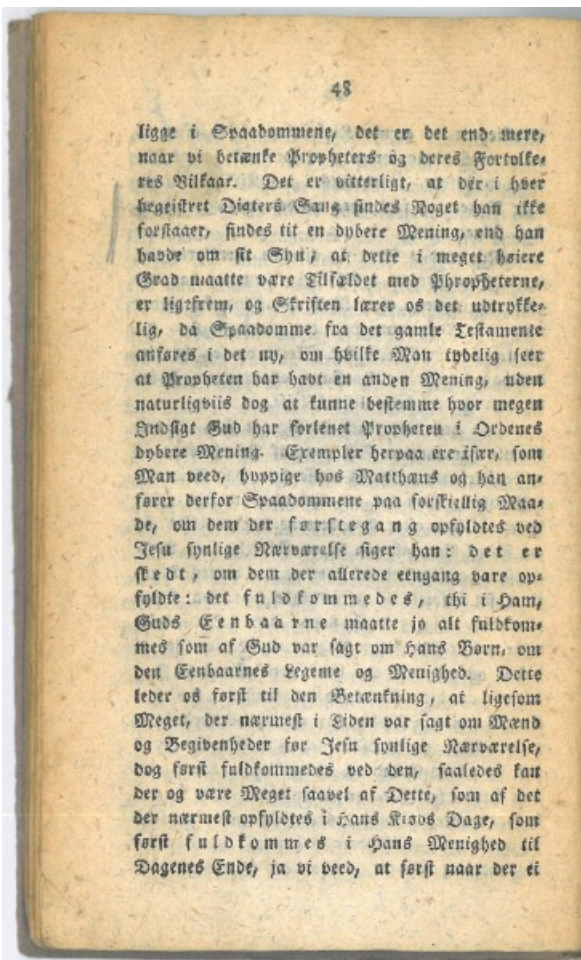
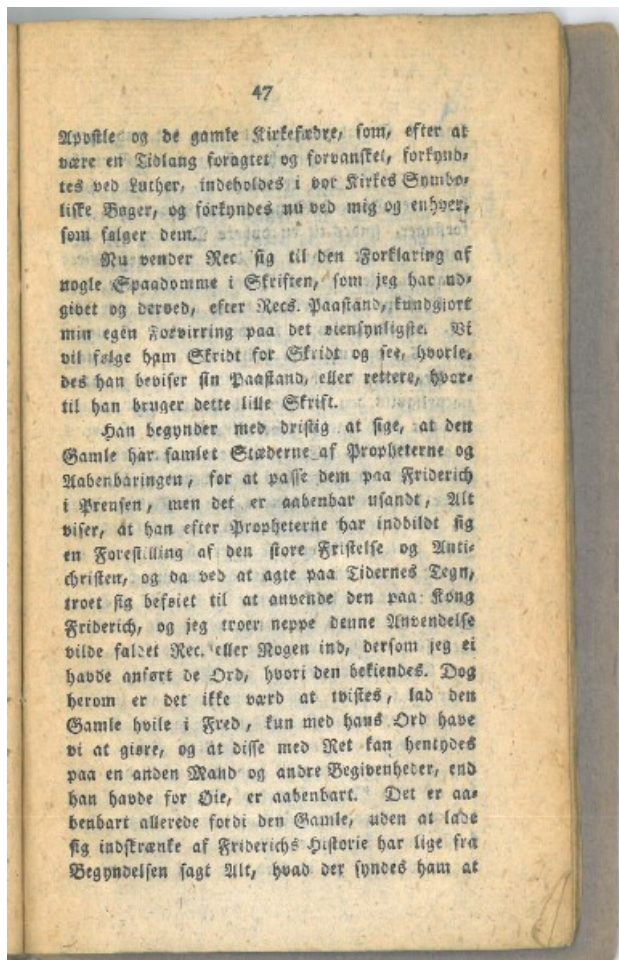
Titel: Udrag fra Hvem er den falske Prophet? Hvem forvirrer Folket? Svar til Recensenten i Litt. Tid. No. 12 og 13

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 47. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_229-txt-shoot-idm1263/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

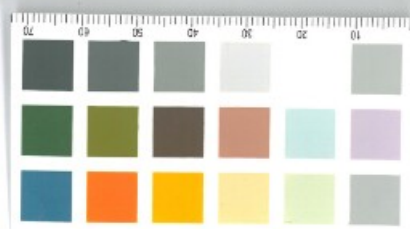
[Læs CC0-erklæringen](#)

skal være Tid mere, ere alle Prophetier fuldkom-
mede. Vi ledes og til den Betænkning, at Pro-
phetiernes gudelige Fortolker gjerne kan sige langt
Meer end han selv tænker, at han gjerne kan
tale ret om den Skikkelse, de hellige Syn ville
aabenbares i under Tidens Løb, og dog tænke
feil om Tidspunktet, og de Omstændigheder der
skal udgøre denne Skikkelse. Dette er nu Til-
fældet ei alene med nærværende Fortolker, men
med Lurhøer og saamange Guds Mænd, og er
ei underligt, da det Tilkommende sjeldt har sit
Forbud og Forbærrelse i det Forrige, da Spaa-
dommene om Guds Kirkes Trængsel og Krelse
for et gudeligt Nye opfyldes stedse, og i hver
for Omstikkelse haabe Guds Børn at see den
sidste og den endelige Seier, kun for Verdens
Dine opfyldes Spaadommene seent, ei for de
ret i e g e m l i g fuldkommes. At der nu i Jo-
hannes Aabenbaring forkyndes klarlig en Fri-
skelse, en Strid og Seier, som endnu ei haver
fuldelig aabenbaret sig for Verden, det kan ikke
nægtes, og hvad Under at vor Fortolker troede
den var nær, da han saae dens Forbud i We-
nighedens Lunkenhed, i indbrydende Bantro i
Preusens bantro og mægtige Konge, i den falske
Prophet fra Kernen og i saa meget Andet! Han
saae ikke feil, men han tænkte kun feil ved at
mene, han skulde med legemlige Dine see det
Heelt, hvis Begyndelse kun faldt i hans Dage.
Hvad Svig eller Galskab der nu er i at jeg

D

mener vi vil faae langt Mere at see af Hdelag-
gelsens Bedersiggelighed, da alle Tegn bebude
det, det kan jeg ikke indsee. Ogsaa jeg kan
tænke feil og bekiender det jo, men at en stor
Trængsel og Seier er nær, det er saavist, som
at der er en Gud i Himlen, saa vist, som at Guds
Ords Tjenere skaldes for falske Propheter. At
ikke alle Spaadomme endnu i den vil legemlig
fuldkommes, det siger jeg, fordi jeg tror der
endnu er et længere Tidsrum til Dagens Ende,
om jeg tænker feil maa Tiden vise. Om nu
Andre kan læse hin Fortolkning uden at tænke
paa Napoleon, det veed jeg ikke, jeg veed kun
at jeg har ikke kunnet, og at Ingen som saae
den hos mig i Haandskrift kunde det; nattet
jeg med Hlid Intet sagde dem forud. Nec. paa-
staaer, at Talen passer ei meer paa Napoleon
end hardtad paa hver Erobrer, men deri tager
han nok en smule feil. Det er saaledes ikke
sandt at Fortolkeren har sagt, Tyrannens Land
ubetinget maatte være protestantisk, naar han
nemlig siger: dette Riges Beboere bekiende sig
ei til den Papiistiske Religion, thi da bliver
det næsten ubegribeligt, hvorledes
det samme Rige er det, som skal ødelægge Re-
gimentet (Havens) da seer Man jo tydelig, at
han ei tolker sit Syn, men betænker
det, og slutter nu at Riget maa være protestan-
tisk, fordi han ingen Forestilling havde om, at
et forhen christnet Riges Beboere, kunde, som
Frankrigs i vore Dage aldeles afstaae Christen-

dom, og fordi ham synes at et protestantisk Rige skulde være iblandt Guds Kirkes Fiender. Hans Antichrist skal ingen Kjærlighed have til Fruentimmer, siger Nec. og tilføier: det træffer ikke ind med Napoleon og kan neppe heller anvendes paa Frankrigs Land. Man ved at jeg ingenlunde borger for Rigtigheden af hvert Træk i denne Fortolkning, endnu mindre for at de alle skal passe paa Napoleon og Frankrigs Land, men, dersom den herlige Luther, som mig synes, har Ret, da bliver Necs Indledning til Jntet. Luther siger nemlig, net op i sin Forklaring af det omhandlede Skrifstæd (Dan. 11.) Kvindeliærighed betyder her ikke den utugtige Kjærlighed, men den ægte æstetiske og tugtige Kjærlighed til Kvinden, som er forordnet og befalet af Gud. Tyrannen skal foragte Egtestanden. *) Kan det heller ikke passe? Han skal efter en haard Krig med et for hans Lande liggende fædligt Hof svinge sig paa Keiserthronen, det skal ei heller passe, skiondt Napoleon som vitteligt er, efter haarde Krige mod Østerrig i Tydskland og Italien, svang sig paa Keiserthronen, og virkelig blev Keiser efter den syvende Familie, da Keiser Frants frasagde sig den romerske Keiserførdighed. At Fortolkeren ei har tænkt paa

D 2

*) Luthers Skrifter (Hallske Ausg.) T. 6. S. 1458 N. 1464.

det legemlige Egypten, er klart, men hvad Profpheten har, maa vi vel bare os for at sige, og at Gud underlig lader Menneskene sige Ord der i Hans Tanker have en Mening, der sent forstaes, ved Man, saa at Rævnelsen af Egypti Land bliver en Christen lige mærkværdig, fordi Fortolkeren ei havde Risen for Die. At Italien har følt Napoleons haarde Haand, kan Nec. ikke nægte, men vil indbilde os, at det omtrent kan anvendes paa alle franske Erobrere, uden at ville agte paa, at de forrige franske Erobrere, have kun haadet lidt i Italien og visseleis ei, som R. faaet dens Rige domme i Haand. Hvem Fortolkeren har tænkt paa kan være os det samme, men at R. har forstyrret Pabens Regimente og tilintetgjort Rom, som saadan, det er vist, om saa ogsaa, hvad der er meget muligt, haade Rom og Pabemagt, endnu engang opreistes for den endelige Undergang, og jeg vil ikke tvinge Taler om de 3 Riger, ved hvis Indtagelse han skal aabne sig Veien til Italien, hen til R., thi det er klart, at Fortolkeren har tænkt sig de Lande liggende mellem hans Land og Italien, hos Daniel seer jeg ei heller andet, end at Tyrannen skal forene tre Riger med sit for han fører Strid mod de Hellige. At derimod noget Sandt har søvret Fortolkeren for Die, troer jeg, hvad enten det var Roget, som end ei er fremkommet, eller var Sardinien, Venedig og Neapel, som indtoges for Pabemagten forstyrredes. Hertil vil jeg sige, at vel Franke

rig, men ei Preusen sigge i det gamle Romer-
ste Monarchies Grændser, at vi see for vore
Dine det Hstlige og de Nordlige
Riger stride mod Napoleon og at Udgangen paa
den Kamp altsaa bedst vil sigge os, om han er
den. Overvinder og Oplostes han igjen, ved sæ-
re Omstændelser, som jeg mener, da maa vi vel
komme til at tænke paa de Ord: det dødelige
Skaar paa Dyret blev lægt, og al Jorden forun-
drede sig over Dyret.

Jeg har kun i denne Henseende endnu at
bemærke, hvor uredelig Rec. er omgaaeds med
min Befrielse i Fortalen. Hos ham ser det
ud, som om jeg vilde anses for at være cpho et
over al Frygt, uagter jeg utvetykelig siger: det
er sandt, at jeg skrives af Menneskefrygt, naar
det gjælder om, at sigge haarde Ting om denne
Verdens Herrer, men det er og sandt, at jeg,
med Guds Hjelp, uden at forsædtes vil ugsaa
om dem sigge, hvad jeg er vis paa, der skal
sigges i Guds Navn. Disse Ord henveire al den
Taage Rec. har fremkaldet, mit forbigangne Liv
viser at jeg har sagt Ord, der kunde tildraget
mig end større Ubehageligheder, end dem jeg har
provet, mit følgende, om Gud har bestiftet mig
et saadant, vil ventelig end mere kundgiøre,
om jeg ved Guds Bistand kan overvinde den
Menneskefrygt jeg tilstaaer at have som et fers-
beligt Menneske, og om saadanne Ting skal
Maa bede, ei tvivles med mange Ord, at Rec.
tor giøre Ting, jeg vilde grue for, det har jeg

